

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 113 / 22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie Maz z dnia 3 grudnia 2021 r. w sprawie II K 392 / 20			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			

# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty			

wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu			

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków	
Lp.	Zarzut
	<p>- podniesiony w apelacji obrońcy oskarżonego zarzut obrazu przepisu prawa materialnego – art. 231 § 2 kk; # zasadny</p> <p>- podniesione w apelacji oskarżonego zarzuty błędnych ustaleń faktycznych, mogących mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku oraz obrazu przepisu prawa materialnego – art. 231 § 2 kk; # częściowo zasadny</p> <p>- podniesiony w apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego zarzut rażącej łagodności wymierzonej oskarżonemu kary oraz niesłusznego odstąpienia od zasądzenia od niego na rzecz # niezasadne</p>

	oskarżyciela posiłkowego nawiązki w oparciu o art. 46 § 1 kk;		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Ad. zarzutów oskarżonego i jego obrońcy Wypowiedzenia się co do możliwości przypisania funkcjonariuszowi publicznemu przestępstwa określonego art. 231 § 1 kk wymaga w pierwszej kolejności zestawienia podstawy prawnej kształtującej zakres jego uprawnień oraz obowiązków z zarzuconym mu zachowaniem. Warunkuje to ocenę, czy jego działania (zaniechania) można traktować w kategoriach przekroczenia przysługujących mu uprawnień			

lub (i)
niedopełnienia
ciążących na nim
obowiązków. W
razie odpowiedzi
twierdzącej, w
dalszym toku
rzeczy należy
zbadać, czy
wskutek
przekroczenia
przez niego
uprawnień
(niedopełnienia
obowiązków)
wystąpił skutek
w postaci
działania na
szkodę interesu
publicznego lub
prywatnego. Od
razu zastrzec
należy, iż dla
przypisania
przestępstwa z
art. 231 1 kk nie
jest konieczne
powstanie samej
szkody –
wystarczającym
jest wystąpienie
realnego
niebezpieczeństwa
jej zaistnienia
(działanie na
szkodę nie jest
tożsame z
wyrządzeniem
szkody – por.
uchwała Sądu
Najwyższego z
dnia 24 stycznia
2013 r., I
KZP 24 / 12,
opubl. Legalis).
Innymi słowy,
przekroczenie
uprawnień lub
niedopełnienie
obowiązków

służbowych
przez
funkcjonariusza
publicznego
pociągnię za
sobą
odpowiedzialność
karną z art.
231 § 1 kk
już w sytuacji
wywołania
konkretnego
niebezpieczeństwa
powstania
szkody –
wykazanie
zaistnienia
realnej szkody
nie jest
nieodzowne,
choć jej
wystąpienie
wpływać będzie
niewątpliwie na
mniej korzystną
dla oskarżonego
ocenę stopnia
społecznej
szkodliwości
jego zachowania.

Przenosząc to na
grunt niniejszej
sprawy –
postępowania w
sprawach
związanych z
umieszczeniem
osób w domach
pomocy
społecznej oraz
z ustalaniem
zasad
odpłatności za
ich pobyt
całościowo
regulują
przepisy ustawy
z dnia 12
marca 2004

r. o pomocy społecznej (dalej w skrócie – ups). W oparciu o nią ustalany jest zarówno krąg potencjalnych płatników ponoszących koszty umieszczenia pensjonariusza w domu pomocy społecznej, ona także określa warunki, przy spełnieniu których nałożenie na nich takiego obowiązku będzie dopuszczalne, jak i przesłanki, zaistnienie których tworzy możliwości ubiegania się przez osoby zobowiązane od zwalniania ich od tej powinności. Wbrew twierdzeniom oskarżonego, ustawa z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej problematykę z tym związaną reguluje kompleksowo i autonomicznie – posiłkowanie się w tej materii przepisami art. 5 kodeksu

cywilnego oraz 144 kodeksu rodzinnego i opiekuńczego nie znajduje uzasadnienia (por. wyrok NSA z dnia 14 października 2021 r., I OSK 574 / 21). W treści uzasadnienia tego wyroku NSA przedstawił klarowne stanowisko na temat relacji obowiązku zstępnego ponoszenia opłat za pobyt mieszkańca w domu pomocy społecznej do obowiązku alimentacyjnego i wskazał, że są to dwie zupełnie różne powinności. Obowiązek ponoszenia opłat za pobyt mieszkańca w domu pomocy społecznej powstaje bowiem z mocy ustawy o pomocy społecznej i nie jest obowiązkiem alimentacyjnym. Z uwagi na taki charakter przedmiotowego obowiązku, do zwolnienia z

niego może dojść jedynie w przypadkach określonych w art. 64 usp i art. 64a usp, nie zaś na podstawie art. 144 krio (tj. z uwagi na sprzeczność z zasadami współżycia społecznego).
Zatem w kontekście zarzutów podnoszonych przez oskarżonego i jego obrońcę, ocenę poprawności rozumowania sądu I instancji przeprowadzić należało poprzez przedstawienie w niezbędnym zakresie stosownych regulacji zawartych w ustawie o pomocy społecznej (oczywiście przy uwzględnieniu ich brzmienia w czasie, do jakiego odnoszą się zarzuty aktu oskarżenia), a następnie ich zestawienie z dowodami, na podstawie których można było miarodajnie odtworzyć zachowanie

oskarżonego w związku z umieszczeniem w domach pomocy społecznej W. T. oraz T. P..

I tak, zważywszy na treść art. 61 ups, niespornym jest, iż w pierwszej kolejności koszty pobytu w placówce pokrywać winien jej pełnoletni mieszkaniec.

Jeżeli jednak nie jest w on w stanie uiścić należnej opłaty, to obciąża ona kolejno małżonka, zstępnych przed wstępnymi, a w ostatniej kolejności gminę, z której osoba została skierowana do domu pomocy społecznej.

Należy zaznaczyć, że opłaty nie dzieli się po równo na wszystkich zobowiązanych, a obciąża się ich w kolejności. Taki podział obowiązków jest nawiązaniem do tzw. zasady subsydiarności – jeżeli osoba umieszczona w

placówce jest w stanie ponosić koszty pobytu, obowiązki osób bliskich i jednostki samorządu terytorialnego nie powstają. Krewni oraz gmina uiszczają opłatę dopiero wtedy, gdy mieszkaniec domu nie jest samowystarczalny.

Jeżeli nie jest w stanie samodzielnie ponosić pełnych kosztów pobytu w placówce, obowiązek ten przenosi się na jego małżonku oraz zstępnych przed wstępnymi.

Zgodnie z zasadą pomocniczości, w ostatniej kolejności zobowiązania finansowe spoczywają na gminie będącej gminą miejsca zamieszkania osoby umieszczonej w domu pomocy społecznej.

Z powyższego wnosić należy, że po ustaleniu, że mieszkaniec domu nie jest samowystarczalnym płatnikiem, na

kierowniku właściwego ośrodka pomocy społecznej w pierwszej kolejności ciąży obowiązek ustalenia kręgu osób, do jakich odwołuje się art. 61 ust. 1 pkt 2 ups, a następnie ich tzw. podstawy dochodowej, warunkującej dopuszczalność obciążenia ich kosztami pobytu osoby umieszczonej w domu pomocy społecznej. Istnienie oraz zakres obowiązku partycypacji wyżej wymienionych osób ustawodawca powiązał bowiem z tzw. kryterium dochodowym przypadający na osobę w ich rodzinach (art. 61 ust. 2 pkt 2a i 2b ups). Zdolność finansowa adresatów omawianego obowiązku winna być co do zasady ustalana w drodze wywiadu środowiskowego,

co jednak nie
wyłącza – a
wręcz obliguje
organ na
wypadek
odmowy lub
braku należytej
współpracy z
przeprowadzającym
wywiad
pracownikiem
socjalnym –
stosowania art.
75 kpa, wedle
którego jako
dowód należy
dopuścić
wszystko, co
może przyczynić
się do
wyjaśnienia
sprawy, a nie
jest sprzeczne z
prawem.
Poczynione w
tym trybie
ustalenia
determinują
dalszy tok
postępowania –
w przypadku
stwierdzenia
przekroczenia
przez osoby
wymienione w
art. 61 ust. 1
pkt 2 ups prognozy
dochodowego
umożliwiającego
nałożenie na
nich obowiązku
ponoszenia
opłaty,
powinnością
organu jest
dążenie do
skonkretyzowania
tego obowiązku
poprzez
zawarcie z nimi

stosownej umowy, a w razie braku warunków do jej zawarcia, poprzez wydanie decyzji administracyjnej. Organ powinien więc w pierwszej kolejności zwrócić się do wszystkich osób zobowiązanych do wnoszenia opłaty o zawarcie takiej umowy, formułując propozycje obciążeń poszczególnych zobowiązanych, a jeżeli nie dojdzie do zawarcia umowy (np. wskutek odmowy jej podpisania przez osobę zobowiązaną) wdrożyć tryb administracyjny jako alternatywny wobec umownego, zakończony wydaniem decyzji ustalającej wysokość obciążenia osób zobowiązanych.

Jeśli chodzi o istotne z punktu widzenia odpowiedzialności oskarżonego zagadnienia

związane z dopuszczalnością zwolnienia osób obowiązanych do wnoszenia opłaty za pobyt mieszkańca w domu pomocy społecznej, przywołać należy regulacje ujęte w art. 64 i 64a ups w brzmieniu obowiązującym w czasie, do którego odwołują się zarzuty aktu oskarżenia. I tak art. 64 ups wówczas stanowił, że osoby wnoszące opłatę za pobyt w domu pomocy społecznej można zwolnić, na ich wniosek, częściowo lub całkowicie z tej opłaty, w szczególności jeżeli:

1) wnoszą opłatę za pobyt innych członków rodziny w domu pomocy społecznej, ośrodka wsparcia lub innej placówce;

2) występują uzasadnione okoliczności, zwłaszcza długotrwała choroba,

bezrobocie,
niepełnosprawność,
śmierć członka
rodziny, straty
materialne
powstałe w
wyniku klęski
żywiolowej lub
innych zdarzeń
losowych;

3) małżonkowie,
zstępni, wstępni
utrzymują się z
jednego
świadczenia lub
wynagrodzenia;

4) osoba
obowiązana do
wnoszenia
opłaty jest w
ciąży lub
samotnie
wychowuje
dziecko.

Z kolei art. 64a
ups stanowił, że
osobę
zobowiązaną do
wnoszenia
opłaty za pobyt
w domu pomocy
społecznej
zwalnia się
całkowicie z tej
opłaty na jej
wniosek pod
warunkiem, iż
przedstawi
prawomocne
orzeczenie sądu
o pozbawieniu
rodzica władzy
rodzicielskiej
nad tą osobą
i oświadczy, że
władza
rodzicielska nie

została
przywrócona.

Na użytek
niniejszej
sprawy – w
perspektywie
motywowania w
dalszej części
niniejszego
uzasadnienia
decyzji sądu
odwoławczego o
ocenie
przypisanych
oskarżonemu
czynów jako
społecznie
szkodliwych w
stopniu
znikomym –
odnotować
należy, iż w toku
późniejszych
nowelizacji tej
ustawy, treść
art. 64 oraz
64a zostały w
sposób istotny
zmienione. W
art. 64 ups
ekspresis verbis
wyartykułowano
min. możliwość
ubiegania się
o zwolnienie
osoby
obowiązanej do
wnoszenia
opłaty także w
razie wykazania,
w szczególności
na podstawie
dokumentów
dołączonych do
wniosku,
rażącego
naruszenia przez
osobę kierowaną
do domu

pomocy społecznej lub mieszkańca domu obowiązku alimentacyjnego lub innych obowiązków rodzinnych względem osoby obowiązanej do wnoszenia opłaty (art. 64 pkt 7 usp). Z kolei art. 64a usp obecnie stanowi, że osobę obowiązaną do wnoszenia opłaty za pobyt mieszkańca domu w domu pomocy społecznej, zwalnia się całkowicie z tej opłaty, na jej wniosek, min. wtedy, gdy przedstawi prawomocne orzeczenie sądu o skazaniu tego mieszkańca za umyślne przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego popełnione na szkodę osoby obowiązanej do wnoszenia opłaty, jej zstępnego, małoletniego lub pełnoletniego nieporadnego ze względu na wiek, stan psychiczny

lub fizyczny
rodzeństwa lub
jej rodzica,
chyba że
skazanie uległo
zatarciu.

Zwolnienia te
obejmują także
zstępnych osoby
zwolnionej z
opłaty za pobyt
mieszkańca
domu w domu
pomocy
społecznej.

Podkreślić
należy, iż z
literalnego
brzmienia
zarówno art. 64
usp, jak i 64a
usp wynikało i
wciąż wynika,
że postępowanie
o zwolnienie
od obowiązku
ponoszenia
opłaty z jest
odrębnym
postępowaniem
wszczynanym
dopiero w razie
złożenia
wniosku osoby
już wnoszącej
opłatę lub już
zobowiązanej do
jej wnoszenia.
Nawet zatem,
gdyby organowi
znane były
okoliczności
mogące
stanować
podstawę do
ubiegania się
przez
zobowiązanego o
zwolnienie go od

tego obowiązku, to bez jego wniosku organ nie mógłby podejmować pozytywnych decyzji w tej materii.

Ustawodawca w gestii osoby zobowiązanej pozostawił, czy będzie ubiegać się o zwolnienie, nie wykluczając zapewne, iż zważywszy na łączące ją z umieszczonym w domu pomocy społecznej więzi wynikające z małżeństwa lub najbliższego stopnia pokrewieństwa, osoba ta może poczuwać się do obowiązku ponoszenia za nią opłat. Jednocześnie z treści tych przepisów wynika, iż o zwolnienie z opłaty za pobyt w domu pomocy społecznej może ubiegać się jedynie ta osoba, którą obowiązek taki realnie, a nie tylko potencjalnie obciąża – zwolnienie musi się odnosić do faktycznie istniejącego i

skonkretyzowanego
obowiązku.

Podsumowując
– postępowanie
w przedmiocie
zwolnienia od
obowiązku
uiszczenia opłaty
może być
wszczęte i
prowadzone
wyłącznie na
wniosek osoby
zobowiązanej i
musi zostać
poprzedzone
przeprowadzeniem
postępowania
zakończonego
ustaleniem
skonkretyzowanego
obowiązku
imiennie
wskazanej osoby
(osób)
do ponoszenia
opłaty za pobyt
mieszkańca
domu w domu
pomocy
społecznej.
Niespornym jest
także, iż
rozstrzygnięcie
organu o
zwolnieniu
osoby
zobowiązanej od
obowiązku
ponoszenia
opłaty za pobyt
w domu pomocy
społecznej
winno
przybierać
formę decyzji
administracyjnej.

Przenosząc
powyższe na
realia niniejszej
sprawy
stwierdzić
należy, co
następuje.

W odniesieniu
do z czynów
związanych z
umieszczeniem
w domu pomocy
społecznej T.
P., oskarżyciel
zarzucił B. W.
niedopełnienie
ciążących na
nim – z racji
zajmowania
stanowiska
Kierownika (...)
w R.,
uprawnionego
do wydawania
w tej kategorii
spraw decyzji
administracyjnych
w imieniu Wójta
Gminy R. –
obowiązków w
ten sposób, że
bez czynienia
ustaleń (nie
dysponując
wiedzą) co
do spełnienia
przez zstępnych
T. P. kryterium
dochodowego,
rodzącego
powinność
obciążenie ich
kosztami
umieszczenia
ojca w domu
pomocy
społecznej,
odstąpił od

procedury
zmierzającej do
zawarcia z nimi
umowy o
opłatność za
jego pobyt w
domu pomocy
społecznej, jak
również od
alternatywnej
możliwości
wszczęcia
postępowania
zmierzającego
do wydania
decyzji
nakładającej
obowiązek takiej
odpłatności.
Zarzuty te sąd
odwoławczy
podziela.
Bazując bowiem
na dokumentacji
wytworzonej w
ramach
funkcjonowania
(...) w R.
w związku z
umieszczeniem
T. P. w
domu pomocy
społecznej w
czasie, gdy B.
W. pełnił funkcję
kierownika tego
ośrodka,
stwierdzić
należy, iż
rzeczywiście nie
zawierają one
informacji, które
pozwalaby
wówczas B. W.
na
wypowiedzenie
się co do
kryterium
dochodowego
przypadającego

na osobę w rodzinach zstępnych T. P.. Oskarżony ograniczył się do zapoznania z treścią adresowanego do niego pisma pracownika socjalnego M. K. z dnia 7 lipca 2015 r., w którym autorka, powołując się na wywiad środowiskowy z dnia 5 czerwca 2015 r., informowała go, że T. P. jest osobą rozwiedzioną, ma dwoje dzieci (M. P. i S. P.), na które miał nałożony obowiązek alimentacyjny, wyrażający się kwotą po 200 złotych miesięcznie na każde z nich, ale z obowiązku tego się nie wywiązywał, w związku z czym został uznany jako dłużnik alimentacyjny mający zadłużenie wobec Skarbu Państwa z tytułu świadczeń z funduszu alimentacyjnego oraz zaliczki alimentacyjnej,

a nadto, że nie tylko nie wykonywał wspomnianego obowiązku alimentacyjnego wobec dzieci, ale także nie uczestniczył w ich wychowywaniu. Powołując się na te ustalenia, M. K. wnioskowała „ o całkowite zwolnienie z obowiązku wnoszenia opłat za pobyt ojca w (...) przez jego dzieci ”. Podkreślić należy, iż wywiad środowiskowy z dnia z 5 czerwca 2015 r., do którego treść pisma M. K. się odwołuje, również nie przedstawia statusu materialnego (w tym dochodowego) dzieci T. P.. Na jednej ze stron tegoż pisma znajduje się odrębny zapisek oskarżonego o treści:
„ Wyrażenie zgody na całkowite zwolnienie p. M. P. i S. P. z obowiązku wnoszenia opłat

za pobyt ojca w
dps. Zachowanie
p. T. P. stoi
w sprzeczności
z klauzulą zasad
współzycia
społecznego ”.
Tymczasem –
przywołując
opisane powyżej
regulacje
związane z
ustalaniem
zasad
odpłatności za
pobyt w domach
pomocy
społecznej –
powinnością
oskarżonego
było w pierwszej
kolejności
pozyskanie
wywiadu
środowiskowego,
a w razie
potrzeby
przeprowadzenie
innych
czynności w
związku z treścią
art. 75 kpa,
w oparciu o
które oskarżony
mógłby
miarodajnie
wypowiedzieć
się, czy zstępni T.
P. przekraczają
kryterium
dochodowa
pozwalające
obciążyć ich
obowiązkiem
ponoszenia
opłaty za
umieszczenie
ojca w domu
pomocy
społecznej, a w

razie
potwierdzenia
istnienia takiego
obowiązku,
zmierzać do
jego realizacji
i konkretyzacji
poprzez próbę
zawarcia umowy
ze zstępnymi,
względnie do
wszczęcia
postępowania
administracyjnego
konkretyzującego
ten obowiązek w
drodze decyzji
administracyjnej.
Rozważanie
podstaw do
zwolnienia
zstępnych od
obowiązku
uiszczania
opłaty w oparciu
o okoliczności
przywoływane w
piśmie M. K.
mogło odbywać
się wyłącznie
po uprzednim
ustaleniu, że
obowiązek taki
zstępnych
obciąża, a nadto
po złożeniu
przez nich
stosownego
wniosku o
zwolnienie.
Zgodzić się
należy z
poglądem
wyrażonym
przez NSA w
wyroku z dnia
14 października
2021 r. (I OSK
574 / 21),
iż postępowanie

o zwolnienie od ponoszenia opłaty z powodów wskazanych w art. 64 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej jest odrębnym postępowaniem wszczynanym na podstawie wniosku osoby wnoszącej opłatę lub obowiązanej do wnoszenia opłaty za pobyt mieszkańca domu w domu pomocy społecznej. Zwolnienie z opłaty za pobyt w domu pomocy społecznej może dotyczyć sytuacji, w której osoba zobowiązana wnosi opłatę, czyli zarówno osoba zobowiązana, jak i wysokość opłaty została już wcześniej ustalona w odpowiednim akcie stosowania prawa zgodnie z przepisami ustawy. Zwolnienie musi się bowiem odnosić do skonkretyzowanego obowiązku strony. Dlatego

też
rozstrzygnięcie
w przedmiocie
zwolnienia z
opłaty za pobyt
w domu pomocy
społecznej może
zostać wydane
dopiero po
ostatecznym
ustaleniu osoby
zobowiązanej i
określeniu
wysokości opłaty
miesięcznej za
pobyt. Instytucja
zwolnienia z
wnoszonej
opłaty może
być stosowana
tylko na wniosek
osoby
zobowiązanej,
zwolnienie
następuje w
formie decyzji
administracyjnej.
Skoro zatem
postępowanie o
ustalenie osoby
zobowiązanej do
opłaty za pobyt
mieszkańca
domu w domu
pomocy
społecznej i
ustalenia
wysokości tej
opłaty ma
charakter
odrębny to jego
przedmiotem
nie może być
ocena
zasadności
zwolnienia od
ponoszenia tej
opłaty.

Podkreślić też należy, iż jakkolwiek z treści przepisu art. 64 ups, także w ówczesnym brzmieniu, wynika uznaniowy charakter wydawanych na jego podstawie rozstrzygnięć, tym niemniej wybór sposobu rozpoznania tego rodzaju wniosku nie oznacza dowolności.

Organ, aby mógł należycie rozważyć podstawy do istnienia lub nieistnienia w konkretnej sprawie okoliczności uzasadniających skorzystanie z omawianej instytucji oraz do zakresu jej ewentualnego zastosowania, winien uwzględniać nie tylko okoliczności, na które powołuje się wnioskujący o zwolnienie, ale także jego stosunki rodzinne, majątkowe oraz dochodowe.

Organ

rozpoznający
prośbę o
zwolnienie z
odpłatności za
pobyt w
placówce, nie
ma obowiązku
przyznania
zwolnienia, ale
ma takie prawo.
Fakultatywność
orzeczenia o
zwolnieniu z
odpłatności
zależna jest
bowiem także od
sytuacji
materialnej i
rodzinnej osób
zobowiązanych
do opłat, a
w konsekwencji
stanowi
wypadkową
zestawienia ze
sobą danych
stąd
wypływających z
powodami, które
na użytek
wniosku o
zwolnienie
przedstawił
wnioskodawca.
Nawet bowiem
w wyniku ich
potwierdzenia
organ mógłby
dojść do
wniosku, że
przez wzgląd np.
na szczególnie
wysoki stopień
przekroczenia
minimum
dochodowego w
rodzinie osoby
zobowiązanej
uzasadnionym
jest, by choćby

w części
partycypowała
ona w kosztach
umieszczenia
rodzica w domu
pomocy
społecznej, a
tym samym, by
nie obciążał on
w całości lub
w tak dużym
zakresie gminy.
Każdorazowo
decyzję
rozstrzygającą w
przedmiocie
wniosku o
przyznanie
fakultatywnego
zwolnienia
organ winien
zatem
podejmować
dopiero wtedy,
gdy zgromadzi
wiedzę o
całokształcie
okoliczności
przemawiających
za i przeciw
zwolnieniu.
Finalną decyzję
winien
uzasadnić w
sposób
pozwalający na
prześledzenie
toka
rozumowania i
poznanie
kryteriów
podjęcia takiej, a
nie innej decyzji.
Organ, jeśli nie
jest ustawowo
zobowiązany do
przyznania
zwolnienia,
winien rozważyć
nie tylko słuszny

interes strony
wnioskującej o
zwolnienie, lecz
także szeroko
rozumiany
interes
społeczny, w tym
dysponującej
publicznymi
wszak środkami
zobowiązanej
zastępczo
gminy.

Zbliżone
rozumowanie
odnieść należy
do czynów
związanych z
umieszczeniem
w domu pomocy
społecznej W.
T. - w tym
przypadku
oskarżyciel
zarzucił B. W.
niedopełnienie
ciążących na
nim, z racji
zajmowania
stanowiska
Kierownika (...)
w R.,
uprawnionego
do wydawania
w tej kategorii
spraw decyzji
administracyjnych
w imieniu Wójta
Gminy R.,
obowiązków,
wskutek
odstąpienia od
przeprowadzenia
procedury
zmierzającej do
zawarcia z jego
zstępnymi
umowy o
opłatność za

jego pobyt w domu pomocy społecznej, jak również od alternatywnej możliwości wszczęcia postępowania zmierzającego do wydania decyzji nakładającej obowiązek takiej odpłatności.

Również bazując na dokumentacji wytworzonej w (...) w R. w związku z umieszczeniem W. T. w domu pomocy społecznej w czasie, gdy B. W. pełnił funkcję kierownika tego ośrodka można ustalić, iż w odniesieniu do córki w/w, sporządzony został jeden wywiad środowiskowy odnoszący się do tzw. kryterium dochodowego (wywiad z dnia 27 maja 2014 r.). Dopiero jednak po upływie 9 miesięcy od tego wywiadu, bo w dniu 12 lutego 2015 r., J. M. wystosowała adresowane do oskarżonego pismo z wnioskiem o

jej całkowite
zwolnienie z
obowiązku
uiszczania
opłaty za pobyt
ojca w domu
pomocy
społecznej
podnosząc, iż
przez całe życie
postępował on
wobec niej
sposób naganny,
nie uczestniczył
w jej
wychowaniu,
lekceważył swoje
obowiązki
rodzicielskie,
stosował wobec
członków
rodziny przemoc
oraz nie płacił
alimentów, za co
miał być skazany
prawomocnymi
wyrokami Sądu
Rejonowego w
Tomaszowie
Maz. z dnia 15
czerwca 1999 r.
w sprawie II K
403 / 99 za
przestępstwo z
art. 209 § 1
kk (występek
nie alimentacji)
oraz z dnia 9
sierpnia 2000 r.
w sprawie II K
175 / 00 za
przestępstwo z
art. 207 § 1
kk (występek
znęcanie się).
Bez
weryfikowania
jej aktualnej
sytuacji
materialnej, na

piśmie tym
oskarżony
uczynił odrębny
zapisek:
„ wyrażam zgodę
na całkowite
zwolnienie Pani
J. M. z
obowiązku
wnoszenia
opłaty za pobyt
ojca W. T. w (...)
w N. z uwagi
na fakt, iż p.
W. zachowywał
się sprzecznie z
zasadami
współzycia
społecznego ”.
Po tym
„ rozstrzygnięciu
” kolejny wobec
niej wywiad
przeprowadzono
dopiero w marcu
2017 r., w
ramach którego
J. M.
oświadczyła, że
ma negatywny
stosunek do
ojca ze względu
na przeżycia
z dzieciństwa,
nie chce z
nim kontaktu
i nie deklaruje
udzielania mu
jakiegokolwiek
pomocy oraz
nie życzy sobie
udostępniania
danych o
sytuacji
dochodowej
swojej rodziny.
De facto więc
odmówiła
współpracy ze
sporządzającym

wywiad
pracownikiem
socjalnym,
uniemożliwiając
ustalenie, czy
ustawowe
minimum
dochodowe
zostało przez nią
przekroczone, a
jeśli tak, to w
jakim zakresie.
Innych
czynności
zmierających
do ustalenia
poziomu
dochodów w
jej rodzinie nie
przeprowadzono,
choć należało
mieć na uwadze,
iż upływ czasu
i zmieniające
się okoliczności
faktyczne winny
skutkować
koniecznością
ponownej
weryfikacji
okoliczności
mogących mieć
wpływ na
powstanie
obowiązku
ponoszenia
opłaty.
Zmieniające się
okoliczności
faktyczne, które
mogą mieć
miejsce już po
umieszczeniu
osoby
uprawnionej w
domu pomocy
społecznej,
mogą wszak
dotyczyć nie
tylko jej samej,

ale także osób, które w świetle art. 61 ups należą do kręgu zobowiązanych do ponoszenia opłaty. Jeśli zaś chodzi o syna W. T., przeprowadzone w tym czasie wywiady środowiskowe koncentrowały się jedynie na pozyskiwaniu informacji o uzyskiwaniu dochodów wyłącznie przez niego, z pominięciem dochodów uzyskiwanych przez prowadzącą z nim wspólne gospodarstwo domowe żonę. Na podstawie akt wnosić należy, iż u podstaw tego zaniechania legły przekazywane przez D. T. informacje, iż zawarł z żoną małżeńską umowę o rozdzielną majątkową. Tymczasem mając na uwadze treść art. 6 pkt 3 i 4 ups w ówczesnym brzmieniu wnosić należy,

iż na użytek obliczania kryterium dochodowego, po przekroczeniu którego na zstępnym powstaje obowiązek ponoszenia opłat za pobyt rodzica w domu pomocy społecznej, wybór ustroju majątkowego łączącego małżonków, o ile wspólnie zamieszkują oraz gospodarują (tworzą wspólne gospodarstwo domowe), pozostaje bez znaczenia. Niezależnie więc od rodzaju tego ustroju dochód małżonki winien być również ustalony i uwzględniony (wliczony) na użytek określenia dochodu przypadającego na członka rodziny zobowiązanego. Podobnie więc, jak w przypadku czynów związanych z umieszczeniem w domu pomocy społecznej T. P., przez cały okres

w odniesieniu do D. T., a w przypadku M. M. co najmniej od 14 lutego 2015 r., oskarżony nie dysponował danymi pozwalającymi stwierdzić, że nie osiągnęli oni rodzącego obowiązku opłacania pobytu rodzica minimum dochodowego, co dopiero pozwalałoby na odstąpienie od wszczęcia procedury ukierunkowanej na zawarcie z nimi umowy o opłatność za pobyt ojca w domu pomocy społecznej, jak również od alternatywnej możliwości wszczęcia postępowania mającego na celu wydanie decyzji nakładającej obowiązek takiej odpłatności.

W konsekwencji, tak w przypadku czynów związanych z umieszczeniem w domu pomocy społecznej T. P., jak i W. T., opisane wyżej uchybienia

oceniać należało w kategoriach niedopełnienia przez oskarżonego ciężących na nim – jako na kierowniku (...) w R. – obowiązków. Oskarżony w każdym z tych przypadków działał na szkodę Gminy R., albowiem to na nią finalnie spadał w tej sytuacji ciężar partycypowania w kosztach umieszczenia T. P. oraz W. T. w domach pomocy społecznej. Zaniechana przez oskarżonego została procedura pozwalająca na miarodajne wypowiedzenie się, czy sytuacja majątkowa i rodzinna zstępnych uzasadniała, by koszty te – choćby tylko częściowo – winni ponosić również ich zstępni. Przypomnieć należy, iż dla przypisania sprawcy przestępstwa z art. 231 § 1 kk nie

jest konieczne wykazanie powstania samej szkody – wystarczającym jest wystąpienie realnego niebezpieczeństwa jej zaistnienia (działanie na szkodę nie jest tożsame z wyrządzeniem szkody – por. przywołaną wyżej uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2013 r .). Nawet więc, jeżeli obecnie nie jest możliwe dokładne ustalenie, czy i na jakim poziomie mogła kształtować się szkoda rzeczywista, przypisanie oskarżonemu działania na szkodę pokrzywdzonej gminy jest uzasadnione.

Oskarżony – co wynika choćby tylko z jego wyjaśnień – miał świadomość, że podczas procedowania „ poszedł na skróty ” oraz, że w konsekwencji tego stanu rzeczy finalnie

kosztami
umieszczenia
obydwu
pensjonariuszy
obciążona
zostanie gmin.
Godził się z
takimi
następstwami,
to zaś uprawnia
do przyjęcia, że
tzw. zamiarem
ewentualnym
obejmował
wszystkie
znamiona
występku z art.
231 § 1 kk.

Za skuteczne
uznać natomiast
należy zarzuty
oskarżonego i
jego obrońcy,
iż brak było
podstaw do
przyjęcia, jakoby
oskarżony
działał w celu
osiągnięcia przez
zstępnych obu
pensjonariuszy
korzyści
majątkowej w
takim
rozumieniu tego
pojęcia, o jakim
mowa w art.
115 § 4
kk. Jakkolwiek
wprost nie
wynika to z treści
tego przepisu,
to jednak w
orzecnictwie i
piśmiennictwie z
zakresu prawa
karnego
przyjmuje się
(por. komentarz

do art. 115 kk w:
Kodeks karny.
Komentarz. red.
prof. dr hab.
Ryszard
Stefański i
przywołane tam
orzecznictwo i
piśmiennictwo),
że korzyści
majątkowa i
osobista w
rozumieniu tego
przepisu to
wyłącznie
korzyści
nienależne. Tym
samym poza
zakresem tych
pojęć znajdują
się wszystkie te
korzyści
majątkowe i
osobiste, do
których
uzyskania
sprawca (bądź
inna osoba)
byliby
uprawnieni.
Przypisanie
oskarżonemu
występku z art.
231 § 2 kk
byłoby zatem
uzasadnione
jedynie na
wypadek
ustalenia, że
oskarżony
przekroczył
swoje
uprawnienia
(nie dopełnił
obowiązków)
w tym celu,
by zstępni W.
T. oraz T. P.
osiągnęli korzyść
majątkową,

mając świadomość, że w świetle przepisów ustawy o pomocy społecznej zwolnienie to by im nie przysługiwało (nie mieli faktycznych i prawnych podstaw do skutecznego ubiegania się o nie). Tymczasem w oparciu o wyjaśnienia B. W. można wnosić, że oskarżony był przekonany, że zwolnienie ich od obowiązku ponoszenia opłat było prawnie dopuszczalne oraz uzasadnione okolicznościami sprawy. Oskarżonego obciąża, że mając taką świadomość, „poszedł na skróty”, odstępując od obowiązku przeprowadzenia poprzedzającej taką możliwość przewidzianej prawem procedury, a za wyjątkiem J. M., także bez wyraźnego

wniosku ze
strony
pozostałych
zstępnych (choć
na podstawie akt
można wnosić,
że także oni
nie poczuli się
do obowiązku
opłacania
pobytu ojca w
domu pomocy
społecznej z
uwagi na jego
karygodne
zachowanie
względem nich w
dzieciństwie).

Tym niemniej,
niezależnie od
przyjęcia, iż
przypisane
oskarżonemu
zachowania z
formalnego
punktu widzenia
realizowały
znamiona
występów z art.
231 § 1 kk,
sąd odwoławczy
uznał, iż
dopuszczalnym
była ich ocena
w kategoriach
znikomego
stopnia
społecznej
szkodliwości.
Przypomnieć
należy, iż
oskarżony
faktyczne (lecz
nieformalne, bo
z pominięciem
przybrania dla
tego rodzaju
rozstrzygnięcia
formy decyzji

administracyjnej
zwolnienie
zstępnych T. P.
oraz W. T.
argumentował
tzw. względami
zasad współżycia
społecznego,
mając na uwadze
wynikające z
przedkładanych
mu w wywiadach
środowiskowych
oraz pismach
osób
zainteresowanych
informacje, iż
obaj wymienieni
w zdaniu
poprzednim
mężczyźni w
przeszłości w
sposób rażąco
naganny
postępowali
wobec swoich
dzieci.
Przypomnieć w
tym miejscu
należy, iż treść
art. 64 ups
obowiązująca w
czasie, do
którego odnosi
się akt
oskarżenia,
jednoznacznie
wskazywała, iż
ujęty w niej
katalog
przesłanek
uprawnających
do zwolnienia
osób
zobowiązanych
od powinności
uiszczania opłat
za pobyt w
domu pomocy
społecznej miał

charakter
otwarty, co jasno
wynikało z
zawartego w tym
przepisie zwrotu
„w szczególności
”. W związku
z powyższym
nie bez podstaw
przyjmowano, iż
taka redakcja
tego przepisu
zezwałała na
zwolnienie z
opłat również
w oparciu o
okoliczności
niezwiązane z
ich sytuacją
materialną,
stanem zdrowia
czy zdarzeniami
losowymi (do
czego wprost
odwoływał się
art. 64 ups), ale
także wskutek
oceny relacji
rodzinych
między tymi
osobami. To
zaś oznacza, że
gdyby oskarżony
procedował w
sposób
prawidłowy,
finalnie
dysponowałby
nie tylko
faktyczną (por.
zeznania
zstępnych T.
P. oraz W.
T. w zakresie
odnoszącym się
do rażących
zaniedbań w
realizacji
obowiązków
rodzinych i

wychowawczych
obu
umieszczonych
w domach
pomocy
społecznej
względem
swoich dzieci),
ale i prawną
podstawą do
udzielenia im
takiego
zwolnienia. To,
że w
orzecznictwie
prezentowano
pogląd
przeciwny,
negujący
możliwość
badania relacji
rodziny na
użytek
stosowania art.
64 up, nie
stanowi
dostatecznej
podstawy do
wypowiadania
się przestępczym
charakterze
przekroczenia
uprawnień.
Wniosek o
dopuszczeniu się
przez urzędnika
tego rodzaju
deliktu mógłby
być uzasadniony
jedynie
wówczas, gdy
naruszenie było
wyrazem
ewidentnego i
jasno
uchwytnego
błędu w
interpretacji lub
stosowaniu
prawa. Jeśli

jednak przepis dopuszczał rozbieżną jego interpretację, nawet w konkretnych wypadkach mniej lub bardziej uzasadnioną, to wybór jednej z takich interpretacji, jeżeli zostanie potem uznany za nieprawidłowy, nie może być oceniany jako przestępcze przekroczenie uprawnień lub niedopełnienie obowiązków. To ostatnie mogło by wchodzić w grę jedynie wtedy, gdyby treść rozstrzygnięcia pozostawała w wyraźnej i oczywistej sprzeczności z treścią przepisu. Nieuzasadnionym jawi się jednak ściganie w trybie karnym za błąd przy wykładni lub stosowaniu określonego przepisu, jeśli z niedostatecznej staranności ustawodawcy sformułowany został w sposób niejednoznaczny i narzucający możliwość

różnorodnego, a nawet odmiennego stosowania w zbliżonych do siebie stanach faktycznych. Przenosząc to na grunt niniejszej sprawy – gdyby oskarżony procedował w sposób prawidłowy (o jego uchybieniach opisano wyżej), podjęte we właściwej formie decyzje o zwolnieniu zstępnych T. P. oraz W. T. (którzy byli zainteresowani wydaniem takiego rozstrzygnięcia) miałyby uzasadnienie zarówno faktyczne, jak i prawne – nie wymykałyby się w sposób jaskrawy spod norm regulujących ich dopuszczalność. Nieodzowne jest w tym miejscu podniesienie – o czym wzmiankowano już wyżej – iż katalog przesłanek, które umożliwiają zwolnienie z

ponoszenia
odpłatności za
pensjonariusza
domu pomocy
społecznej,
został w
późniejszym
czasie w istotny
sposób – a
zbieżny z
rozumowaniem
prezentowanym
przez
oskarżonego –
rozszerzony już
wprost
ustawowo.
Dzięki temu
osobom, których
rodzice w
przeszłości nie
wywiązywali się
prawidłowo z
obowiązków
opiekuńczo –
wychowawczych
(w tym natury
alimentacyjnej),
a następnie
zostali
skierowani do
domów pomocy
społecznej,
łatwiej uzyskać
zwolnienie z
wymogu
płacenia za ich
pobyt (por.
aktualne
brzmienie art.
64 pkt 7 ups).
W art. 64a
wskazano zaś
obecnie wprost
obligatoryjność
zwolnienia z
partycypowania
w kosztach
pobytu rodzica
w placówce w

całości, jeśli
przedstawi
prawomocne
orzeczenie o
skazaniu za
umyślne
przestępstwo
ścigane z
oskarżenia
publicznego
popelnione na
szkodę osoby
obowiązanej do
wnoszenia
opłaty, jej
zstępne,
małoletniego lub
pełnoletniego
nieporadnego ze
względu na wiek,
stan psychiczny
lub fizyczny
rodzeństwa lub
jej rodzic.
Ustawodawca –
podobnie jak
wcześniej
oskarżony –
zdawał się stanąć
na stanowisku,
że
dotychczasowe
brzmienie
ustawy o
pomocy
społecznej nie
gwarantowały
czytelnej
ochrony prawnej
tym osobom,
które winny
zostać obciążane
kosztami pobytu
w (...) rodzica,
który wcześniej
nie wywiązywał
się należycie
wobec nich z
obowiązków
rodzinnych lub

obowiązki te
rażąco naruszał.
W konsekwencji
art. 64 i
64a usp zostały
znowelizowane
w sposób wprost
umożliwiający
zwolnienie tych
dzieci, które
wykażą, że
umieszczony w
domu pomocy
społecznej
rodzic rażąco
naruszał albo
obowiązek
opieki,
wychowania i
alimentacyjny
(zwolnienie
fakultatywne),
a tym bardziej
(zwolnienie
obligatoryjne)
gdy dopuścił
się przestępstwa
umyślnego
ściganego z
oskarżenia
publicznego na
szkodę członka
rodziny. W
przypadku
zstępnych T. P.
w grę wchodził
pierwszy
przypadek, w
przypadku W.
T. drugi. W
konsekwencji
uwzględnić
należało, iż
uchybień
proceduralne,
jakich dopuścił
się oskarżony,
podyktowane
były wyłącznie
uznaniem, że

dzieci, które w przeszłości nie otrzymywały od swoich ojców jakiegokolwiek pomocy opiekuńczo – wychowawczej, nie powinny ponosić ciężaru utrzymania takiego rodzica w domu pomocy społecznej. Wynikające z przepisów ustawy zobowiązanie zstępnych obu pensjonariuszy do ponoszenia opłat za pobyt rodziców w domu pomocy społecznej, oparte wyłącznie na faktycznych więzach pokrewieństwa, a przy pominięciu wcześniejszego nagannego trybu życia, opuszczenia rodziny, braku zainteresowania losem dzieci, czy stosowaniu przemocy, mogło oskarżonemu jawić się jako sprawiedliwe. Jakkolwiek więc oskarżony naruszył obowiązującą procedurę w sposób wyżej

<p>opisany, to ocena jego czynów w kategoriach znikomej ich społecznej szkodliwości jawi się jako uzasadniona.</p> <p>Ad. zarzutów pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego – wobec przedstawionej powyżej oceny społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonemu czynów, wymierzanie mu za nie kar oraz orzekanie środka karnego w postaci nawiązki nie jest prawnie dopuszczalne.</p>													
<p>Wniosek</p>													
<p>- obrońcy oraz oskarżonego o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzuconych czynów oraz oskarżonego o uchylene wyroku i umorzenie postępowania;</p>	<table border="1"> <tr> <td data-bbox="349 1417 569 1480"># zasadny</td> <td data-bbox="569 1417 1479 1480"></td> </tr> <tr> <td data-bbox="349 1480 569 1592"># częściowo zasadny</td> <td data-bbox="569 1480 1479 1592"></td> </tr> <tr> <td data-bbox="349 1592 569 1659"># niezasadne</td> <td data-bbox="569 1592 1479 1659"></td> </tr> <tr> <td data-bbox="349 1659 569 1727"># zasadny</td> <td data-bbox="569 1659 1479 1727"></td> </tr> <tr> <td data-bbox="349 1727 569 1816"># częściowo zasadny</td> <td data-bbox="569 1727 1479 1816"></td> </tr> <tr> <td data-bbox="349 1816 569 1973"># niezasadne</td> <td data-bbox="569 1816 1479 1973"></td> </tr> </table>	# zasadny		# częściowo zasadny		# niezasadne		# zasadny		# częściowo zasadny		# niezasadne	
# zasadny													
# częściowo zasadny													
# niezasadne													
# zasadny													
# częściowo zasadny													
# niezasadne													

<p>- pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary surowszej i orzeczenie od niego na rzecz oskarżyciela posiłkowego w oparciu o art. 46 § 2 kk</p>		
<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Omówiono powyżej</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>1.</p>		
<p>Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		

<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.11.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Ustalenia faktyczne</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>z powodów wyżej opisanych powyżej.</p>		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.0.11.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Odmienna kwalifikacja prawna przypisanych oskarżonemu czynów oraz odmienna ocena stopnia ich społecznej szkodliwości</p>		

Zwiąże powodach zmiany	o		
Omówiono powyżej			
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia	o		
2.1.		# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia	o		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia umorzenia wskazaniem szczególnej	o i ze		

podstawy prawnej umorzenia			
Stwierdzenie znikomej społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonemu czynów			
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		

7. PODPIS	